

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Δεν υπάρχει εντολή για Grexit

Οποτε η Ελλάδα βρέθηκε απομονωμένη διεθνώς, υπέστη μεγάλες ήττες. Η Ιστορία μάς το διδάσκει αυτό. Σήμερα, η ελληνική κυβέρνηση βρίσκεται αντιμέτωπη με το σύνολο της Ευρωζώνης και τα ισχυρά κέντρα αποφάσεων. Η αξιοπιστία της χώρας επλήγη καίρια μέσα σε λίγους μήνες. Η κυβέρνηση

Τσίπρα θα είχε πετύχει πολλά, για εκείνη και πρωτίστως για τη χώρα, αν είχε διαπραγματευθεί σθεναρά αλλά με σχέδιο, λογική και διπλωματία. Προτίμησε να ακολουθήσει ένα υπερφίαλο και εξαιρετικά επικίνδυνο «σχέδιο», παίζοντας την τύχη της Ελλάδας στα ζάρια. Ο ελληνικός λαός την ψήφισε

για να πετύχει καλύτερους όρους, όχι για να δοκιμάσει θεωρίες διαπραγματεύσης διαφόρων. Τώρα, τα ψέματα τελείωσαν. Η χρεοκοπία ή η έξοδος από την Ευρωζώνη δεν θα χρεωθούν στους περαστικούς της Ιστορίας, αλλά στον άνθρωπο στον οποίο εμπιστεύθηκε ο ελληνικός λαός την τύχη του. Είναι

φανερό ότι δεν θέλει να «λερωθεί» με μία μνημονιακή συμφωνία. Τώρα, όμως, δεν έχει άλλο δρόμο, ούτε και χρόνο. Πρέπει να πάρει τις δύσκολες αποφάσεις. Η ρήξη και η δραχμή ισοδυναμούν με εθνική καταστροφή. Και δεν είναι αυτή η εντολή που του ανέθεσε ο ελληνικός λαός.

Η ΑΥΓΗ

Κυριαρχία ΣΥΡΙΖΑ και Αλ. Τσίπρα

Πέντε μήνες μετά την κάλπη της 25ης Ιανουαρίου, πέντε μήνες ασφυκτικών πιέσεων και ανυπερβλητών δυσκολιών, πέντε μήνες λειψού κυβερνητικού έργου λόγω διαπραγματεύσης, πέντε μήνες με ελπίδες αλλά και ματαιώσεις δεν μπόρεσαν να κάμψουν τη δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ και προσωπικά του Αλέξη Τσίπρα, όπως προκύπτει από τη δημοσκοπήση της εταιρείας Public Issue που δημοσιεύουμε στο ανά χειράς φύλλο της «Αυγής».

Αντιθέτως, η διαφορά που καταγράφει το κυβερνών κόμμα από το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης φτάνει τις 28 ποσοστιαίες μονάδες. Ο ΣΥΡΙΖΑ, με 47,5%, καταγράφει διπλάσιο ποσοστό από τη Ν.Δ., που κινείται στο 19,5%. Ο Αλ. Τσίπρας είναι μακράν ο δημοφιλέστερος πολιτικός με 45 μονάδες θετικό ισοζύγιο και περίπου άλλη τόση απόσταση από τον προκάτοχό του Αντ. Σαμαρά στην καταλληλότητα. Τα υπόλοιπα κόμματα κινούνται κοντά στην εκλογική τους καταγραφή.

Καταγράφεται, επίσης, αλλά προκύπτει και από την εκτίμηση της εκλογικής επιρροής, ότι οι πολίτες σταθερά και αποφασιστικά εμπιστεύονται την κυβέρνηση στη διαπραγματευτική της τακτική, επικροτώντας την

άρνησή της να συνθηκολογήσει στις απαιτήσεις των δανειστών, παρά το κλίμα φόβου που συστηματικά καλλιεργείται.

Αυτή η εικόνα φαινομενικής σταθερότητας είναι, όμως, παραπλανητική. Αν σκύψει κανείς πάνω από τα ερωτήματα που δεν αφορούν τη δύναμη των κομμάτων και την εκτίμηση ψήφου, θα διαπιστώσει ότι η εικόνα της Ευρώπης, ταυτισμένη εδώ με την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ευρώ και τους κορυφαίους Ευρωπαίους πολιτικούς, φθίνει, θολώνει αργά, αλλά σταθερά, ταυτιζόμενη με τη φτώχεια, την ταπείνωση, τη μειωμένη κυριαρχία ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, θεωρείται «αναγκαίο κακό» μπροστά σε απειλές αρμαγεδδωνικής φύσεως. Η παραμονή ή μη στο ευρώ, που περικλείει το σύνολο του προβληματισμού, παραμένει πλειοψηφικά υπέρ, αλλά περιορίζεται πλέον κοντά στο 60%.

Η θρησκευτική επιμονή των δανειστών στη λιτότητα και η επιθυμία τους να δημιουργήσουν ένα αντιπαράδειγμα κατά της Αριστεράς στην Ε.Ε. σκοτώνουν την ιδέα της Ευρώπης αργά, αλλά σταθερά.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση

Οι δανειστές τα θέλουν όλα και τα θέλουν τώρα. Είναι φανερό πια και στους πλέον αδαείς ότι δίνουν στη χώρα τις εξής δύο εναλλακτικές λύσεις: Ή να πτωχεύσει ως χώρα ή να πτωχεύσει ο λαός της. Γιατί τι άλλο μπορεί να σημαίνει η εμμονή τους για περαιτέρω περικοπή των συντάξεων κατά 1,8 δισ. ευρώ με ταυτόχρονη αύξηση των εσόδων από τον ΦΠΑ κατά 1,8 δισ. ευρώ επίσης; Σημαίνει απλώς ότι αν η κυβέρνηση υιοθετήσει την πρότασή τους θα υπάρξει ρευστότητα, κυρίως για τις τράπεζες, αλλά και για να αποπληρώσουμε τα χρέη μας προς τους ίδιους τους δανειστές. Κι από την άλλη πλευρά, οι Έλληνες πολίτες θα γίνονται κάθε μέρα φτωχότεροι, θα αδυνατούν να σπκώσουν το

οικονομικό βάρος της ίδιας της ζωής τους.

Η συνάντηση -γιατί διαπραγματεύση μάλλον δεν ήταν, αφού η απέναντι πλευρά δεν δέχτηκε να μετακινηθεί ούτε ένα εκατοστό από τις σκληρές προτάσεις της- των εκπροσώπων των «θεσμών» με την ελληνική αντιπροσωπεία στις Βρυξέλλες έδειξε τις πραγματικές προθέσεις τους. Είναι όμως πρόδηλη και η βούληση της κυβέρνησης από την αποκλειστική δήλωση του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα στην «Εφ.Συν.» : Υποχωρήσεις ναι, αλλά και αξιοπρέπεια για τον ελληνικό λαό. Και η αξιοπρέπεια απέχει πάρα πολύ από την παραπέρα «φτωχοποίηση».

Από την έκβαση όμως ελλοχεύουν σοβαροί άμεσοι κίνδυνοι. Οι εκροές από τους

τραπεζικούς λογαριασμούς των μικροκαταθετών, που είχαν ανακοπεί το τελευταίο διάστημα, μπορεί να αυξηθούν ραγδαία. Τους φόβους τους γι' αυτό εξέφρασαν τραπεζικά στελέχη στην εφημερίδα μας. Είναι λοιπόν η ώρα και οι Έλληνες πολίτες να δείξουν ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση. Να μην επικρατήσει η παραίτηση, αλλά ούτε ο πανικός. Το ενδεχόμενο άδειασμα των τραπεζικών λογαριασμών δεν θα βοηθήσει τη χώρα, ιδιαίτερα σε μια στιγμή που η διαπραγματεύση βρίσκεται στην πιο κρίσιμη καμπή της. Ο περίφημος πατριωτισμός των Ελλήνων ας γίνει πράξη αυτήν την ώρα του αδυσώππου οικονομικού «πολέμου».

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ Av.I.Καραμήτσος

Συμφωνία και κάλπες

Αύριο ξημερώνει μια από τις πιο κρίσιμες ημέρες στην Ιστορία της Ελλάδας και το κεντρικό πρόσωπο είναι ένας νέος πολιτικός, 40άρης, που προέρχεται μάλιστα από την Αριστερά.

Ουσιαστικά ο Τσίπρας έχει δύο επιλογές: η πρώτη είναι να συμφωνήσει και να φέρει τη συμφωνία στη Βουλή ή να ζητήσει την έγκρισή της από τον λαό με εκλογές ή δημοψήφισμα. Σε αυτή την περίπτωση, εάν κερδίσει τις εκλογές ή το δημοψήφισμα, θα μπορέσει λογικά να σχηματίσει μια νέα κυβέρνηση που να μπορεί να εφαρμόσει αυτή τη συμφωνία.

Η δεύτερη είναι να μη συμφωνήσει και να πάει σε εκλογές με σκοπό είτε να παραδώσει την εξουσία, είτε να τις κερδίσει και να συγκυβερνήσει με κάποιο άλλο πολιτικό σχήμα ευρύτερο, που θα του επιτρέψει όχι μόνο να υπογράψει τη συμφωνία που του δίνουν οι δανειστές αλλά και να την εφαρμόσει. Πρόθυμοι υπάρχουν σίγουρα αρκετοί, από τον ίδιο τον Καμμένο, που θέλει την καρέκλα όπως και να 'ναι, έως φυσικά τον Θεοδωράκη, πιθανώς και κάποιους ακόμα βουλευτές της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ. Για τους ΑΝ.ΕΛ. και το ΠΑΣΟΚ υπάρχει ο κίνδυνος, μετά από εκλογές βεβαίως, να μην είναι στη Βουλή. Αλήθεια όμως, ας πούμε ότι ο ίδιος υπογράφει αύριο τη συμφωνία και την περνάει και από τη Βουλή, έστω με κάποιες απώλειες βουλευτών (που θα αναπληρωθούν από βουλευτές άλλων κομμάτων). Πώς θα την υλοποιήσει μετά; Πώς θα φέρει νομοσχέδιο για την περικοπή και τον εξορθολογισμό των συντάξεων ο Στρατούλης και πώς θα προχωρήσει τις δεσμεύσεις της χώρας για ιδιωτικοποιήσεις ο Λαφαζάνης; Και πολύ περισσότερο, πώς θα συντονίσει το τίπνιο έργο της νέας σύμβασης-μνημόνιο ο υπουργός Οικονομικών Βαρουφάκης; Θα τους διώξει, θα τους «ανασχηματίσει» ή θα φύγουν μόνοι τους; Κατά τη γνώμη μου, η πρώτη επιλογή είναι ασφαλέστερη - ή, μάλλον να το τοποθετήσω αλλιώς, η δεύτερη είναι άκρως επικίνδυνη για όλους εμάς αλλά και γι' αυτόν βεβαίως.

Η διαφορά της πρώτης επιλογής από τη δεύτερη είναι κολοσσιαία: θα πάει σε εκλογές ή δημοψήφισμα με ανοιχτές τις τράπεζες, χωρίς περιορισμούς κεφαλαίων, που πρόκειται να επιβληθούν αν δεν συμφωνήσουμε εντός της εβδομάδος και πάντως σε κάθε περίπτωση έως τις 30 Ιουνίου, αφού μέχρι τότε είμαστε σε πρόγραμμα.

Πρώτο βήμα υπογράφει ό,τι μπορεί καλύτερο έως αύριο βράδυ, δεύτερο βήμα προσφυγή στον λαό και τρίτο σχηματισμός κυβέρνησης που να κάνει δουλειά και να αφήσει τις ιδεοληψίες και τα ανύπαρκτα διλήμματα.